

Side stiller os paa det Standpunkt, at vi vil være med til at væрге Industrien mod denne Konkurrence.

Hvis denne Konkurrence overhovedet ikke eksisterede, vilde Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatten har Betydning eller ej, kun blive et Spørgsmaal om Publikums Købeevne. At der er tilstrækkelig Lyst og Tilbøjelighed til at ryge Tobak, derom er der vist ingen Tvivl, og er altsaa blot Købeevnen tilstrækkelig, spiller Beskatningen i og for sig ikke den mindste Rolle med Hensyn til Industriens Stilling. Nu er Forholdene saadanne, at Købeevnen muligvis vil vise sig at være svindende; som Følge deraf er der en Mulighed, men ogsaa kun en Mulighed, for, at alene de dyre Cigarer kan bevirke, at Cigarindustrien ligger daarligt. Men jeg skulde dog føle mig nogenlunde sikker paa, at det, der vil blive saa langt værre, er Konkurrencen ude fra paa forskellige Maader. Overfor dette Forhold stiller vi os saaledes, at vi er parate, naar det gælder om at yde Industrien den fornødne Hjælp. Jeg haaber at turde slutte af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Udtalelser, at ogsaa Socialdemokratiet stiller sig paa det Standpunkt at ville yde Industrien den fornødne Hjælp. Det kan ikke alene være Tobaksindustrien, de vil hjælpe, men Industrien i al Almindelighed. Jeg maa erkende, at dette er en naturlig Stilling for Socialdemokratiet, da mange af dets Meningsfæller er Industriarbejdere, men det har ganske vist ikke hidtil været Partiets Opfattelse. Saa kommer vi altsaa dertil, at vi yder Industrien den Hjælp, den behøver for at kunne gaa.

Vil man nu ikke yde Industrien denne Hjælp, hvad sker der saa? Saa maatte der fornuftigvis ske dette, at Arbejderne gik ud i Arbejdsløsheden. Følgen heraf vilde altsaa blive, at Arbejderne fik den Hjælp, som nu en Gang i Henhold til de bestaaende Arbejdsløshedslove gives dem i saadant Tilfælde. Muligvis kan man ogsaa beskeftige en Del af dem, men kommer Industriens store Tal af Arbejdere ud i Arbejdsløshed, saa vil man ikke kunne skaffe Arbejde til dem paa kunstig Vis. Det, der vil ske, hvis man gaar de Veje, som vi fra konservativ Side ønsker, nemlig saa vidt muligt at lade Forholdene udvikle sig saaledes, at de bestaaende Industrier kan blive ved at gaa, det vil blive, at de paagældende Arbejdere vil have Arbejde. Paa den ene Side staar der altsaa dette, at Arbejderne vil have Arbejde, paa den anden Side det, at de overhovedet ikke vil faa Arbejde, men faar Arbejdsløsheds-

hjælp, og det er en Hjælp, som er meget væsentlig ringere end det, de kan tjene ved deres Arbejde i Industrien; om man saa i øvrigt vil kalde denne Fortjeneste lav eller høj, er i denne Forbindelse uden Interesse, saa meget er vist, at der er en meget stor Forskel mellem Indtægten i de to Tilfælde.

Situationen ligger nu saaledes, at man næsten med Sikkerhed kan sige, at det bærer hen imod en stærk Reduktion af Varepriserne. Det er jo allerede saaledes, at Love, som vi for Maaneder siden vedtog ud fra det Synspunkt, at man vilde tvinge de paagældende Erhverv til at levere Varerne til en billigere Pris end den, hvortil de kunde købe Varerne ude fra, nu næsten er blevet til Beskyttelseslove, fordi vedkommende nu kan købe Varerne ude til en Pris, der er lavere end de fastsatte Takster. Under saadanne Forhold med Udsigt til større Prisfald kan det efter min Mening ikke være andet end, at alt, hvad der hedder Arbejdslønninger — og dermed tænkes ikke alene paa Lønarbejdernes Lønninger, men fornuftigvis paa Lønninger i al Almindelighed, og paa alle Indtægter, ogsaa f. Eks. Fabrikanternes —, maa påvirkes af den almindelige Retning, saaledes at den paagældende, naar Prisniveauet gaar ned, ogsaa maa finde sig i, at den Fortjeneste, han har, gaar noget ned.

Jeg kan ikke se andet end, at det vilde være et daarligt Standpunkt at stille sig paa, hvis man vilde sige: Vi vil ved Forbud lukke os fuldkommen inde i en Kasse og forhindre, at de Svingninger, der nu en Gang findes paa Verdensmarkedet, ogsaa kan gøre sig gældende her. Jeg ønsker, at vi netop efterhaanden maa komme til at mærke disse Svingninger nedad, og jeg ønsker, at man gennem Lovgivningen vil stræbe derefter, men paa en saadan Maade, at man undgaar ethvert Tilløb til en Katastrophe. Hvis man ikke hjælper Industrien — det er ikke Tobaksindustrien alene, men Industrien i det hele taget — paa en eller anden Maade, saa tror jeg, at vi staar overfor en Katastrophe; og jeg tror ogsaa, at hvis man ortodoks vil stille sig paa det Standpunkt at sige: Om en Lønreduktion kan der ikke være Tale, saa vil man bringe vort Erhvervsliv ind i saadanne forstenede Forhold, som det i det lange Løb paa ingen Maade vil være tjent med.

Det er derfor mit Haab, at man, naar vi til sin Tid kommer til at tage Virksomhedernes Forhold op, vil regne med Verdensudviklingen, som den en Gang er. Det kan ikke nytte at hænge sig i Doktrinen